

Thalés a Rákosníček aneb Příběh o hvězdách

SCÉNA 1

Písař jde uličkou mezi diváky a tluče na stroji. Přijde před publikum a čte, co napsal.

Písař: Tento příběh je smyšlený. Odehrává se v jednom z možných světů, w_1 , a veškerá podobnost s aktuálním světem, označujme jej prozatím w_x , je čistě náhodná (nahodilá).

Člověk zapisuje na tabuli funkci možných světů.

Písař vytahuje papír ze stroje, zmačká jej a zahodí. Odchází.

Člověk se rozhlédne, zda ho někdo nevidí, sebere papír a začne v něm roztržitě číst. Odchází.

SCÉNA 2

Změna scény – mapa oblohy na tabuli.

Thalés kreslí do mapy, v popředí na stolech jsou drbny.

1: Tobě to dnes ale sluší, Heleno!

Helena: To víš, koupila jsem si nový pudr.

2: A odkud? Vesuv nebo Nermut?

Helena: *(pyšně)* Samozřejmě že Vesuv...

Muž: No jo, Pompeje... zaručená kvalita. Máš tak krásně popelavou barvu.

Thalés se narovná, koukne na nebe, běží k hodinám.

Thalés: Gnómón! Užitečný dar od přítelíčka Anaximandra, který je teď ale na cestách po Spartě. Ach, můj bratr v hledání jsoucího... v hledání věčné... věčné... arché, ze které vše vzniká a do níž vše také zaniká. Jen to jeho neomezené... hm... to jeho božské,..., božské apeiron. Myslím, že v tomto se tedy značně mýlí. Arché musí být přeci něco jiného... Ale co??? Budu to sním muset probrat. A taky mu nesmím zapomenout říct o tom zatmění. Hm, schválně jestli mu taky vychází na rok 585. *Koukne na hodiny.* Je čas jít.

Drbny stále jakoby drbou.

Thalés sbalí mapy a jde přes podium, zastaví se a začne si něco zapisovat.

2: Vidíte ho? To je on!

Helena: Myslíš toho fešáka? *čechrá si vlasy a nakrucuje se*

1: Fešáka? Vždyť je to blázen. Pořád jen samé hvězdy a nic víc.

Thalés: Cha, už ho vidím... to je... to je Malý vůz.“ *zasněně kouká na nebe*

Muž: Aspoň má hlavu v oblacích.

Do „okna“ vyleze služka.

Helena: Podívejte se na ni, zase se vystavuje...

2: Kdo?

1: No, ta jedna... *opovržlivě na ni ukazuje*

Muž: Thrákyně.

Thalés spadne pohledem do výstřihu služky.

Muž: A už nemá hlavu v oblacích.

Helena: *(dotčeně)* Sprosták jeden! To jsou pořád jen hvězdy... nebo... *ukazuje na služku*

1: Hvězdy, Heleno!

2: Pche, ta se na něj ani nepodívá, na chudáka. Pro to svoje mudrcování by ji ani neuživil.

Včera ji zde pod okny předčítal básně...

(posměšně) Jsi jak hvězda zářivá,
co srdce mi zahřívá.
Jsi jak skvostná Andromeda,
jejíž krása klid mi nedá.
Perseem já chtěl bych být,
ze spárů nestvůry tě zachránit.
Do Mykén já odvedu tě...

1: A budu si žít jak prase v žitě...

Smích

2: No a milá Thrákyně...

Muž: ...se mu vysmála a...

2: ...polila ho vodou...

Muž: ...vypadal jak zmoklá slepice.

Thalés se koukne do diváků a zakdáká.

Muž: Chudák jeden, je do ní zamilován víc než do těch svých hvězd.

Helena: *uraženě* Stejně je to sprosták, ani si mě nevšímne... *opovržlivě* Zato téhle hvězdy... Pche!

Thalés rozhovor slyší, otočí se na drbny, zesmutní a šlápne do rybníčku Brčálníku.

Služka se mu směje.

SCÉNA 3

Na scénu přijde etik, zastaví se u podia, zakroučí hlavou.

Etik: Takhle ne, takhle by to nešlo.

Odchází.

SCÉNA 4

Změna scény – polštář pro Rákosníčka na stole, vodní dýmka.

Rákosníček leží na polštáři, jsou mu vidět jen nohy, bafá dýmku, kroutí prsty u nohou (zelené prstové ponožky).

Písař přichází sedne na židli a píše na stroji. Pak čte.

Písař: Za mlhou hustou tak, že by se dala krájet, je rybníček Brčálník. Na první pohled je docela obyčejný, ale už na ten druhý nám Rákosníček předvede podivuhodné věci.

Mezitím přibíhají vodnice, sedají na stoly, nožku přes nožku a bafají dýmky.

Písař vytáhne papír ze stroje, zmačká jej a zahodí. Odchází

Přibíhá člověk, rozhlédne se, zda ho někdo nevidí, sebere papír a čte si v něm. Odchází.

Rákosníček stále leží a bafá, vodnice drbou.

1: Tobě to dnes ale sluší, Hydroné!

Hydroné: To víš, koupila jsem si nový pudr.

2: A odkud? Vesuv nebo Nermut?

Hydroné: *pyšně* Samozřejmě, že Vesuv.

Muž: No jo, Pompeje... zaručená kvalita. Máš tak krásně popelavou barvu.

Thalés spadne a rozsype mapy.

Rákosníček se zmateně probere, rozhlédne se, zabafá.

Rákosníček: Co se děje? Aha... to se zas jen někdo topí.

K Thaletovi přibíhají vodnice a křísí ho.

Hydroné: Copak je to za fešáka? Já ho odněkud znám...

1: Fešák? Vypadá jako blázen. A taky to asi zrovna nebude boháč, podívej jak je otrhaný, vypadá jak opelichané kuře.

Thalés se na chvílku probere a zakdáká. Opět omdlí.

Hydroné: Já už vím, odkud ho znám. O něm se mi přeci zdává. *zasní se*

2: Odkud sem ten blázen spadl?

Muž: A copak je to za zvláštní obrázek? *roztahuje mapy*

Hydroné: Nepřipomíná ti to toho malíře...? Exekias se tuším jmenuje... *posvítí si svíčkou, mapa chytne*

Thalés se probere, s hrůzou vidí hořící mapu, posadí se.

Thalés: Vodu, vodu!... Vodu? (*přemýšlí*) ...vodu, arché... Už to mám... arché to hydór!

Musím to urychleně napsat Anaximandrovi.

Mezitím muž uhasí mapu.

Rákosníček se probere.

Rákosníček: *sám pro sebe* Tento způsob myšlení zdá se mi poněkud nešťastným.

Thalés: *zmateně* Fuj, co je to zelené? ... To je snad žába, o sedává ve studni na prameni?

Muž: *naštvaně* O kom to mluvíš, ty...

1: ...Kuře opelichané

Muž: Jak se opovažuješ takhle mluvit o našem pánu, o našem vůdci... o našem...

Vodnice dohromady: Ó velikém, vznešené a nejmoudřejším Rákosníčkovi. *klekají na zem a klaní se*

??SCÉNA 5

Etik přichází uličkou, bubnuje rytmus k popravě, přijde před diváky, zastaví se.

Etik: Takhle ne, takhle by to nešlo.

Zastaví se na okraji scény

SCÉNA 6

Thalés pomateně sbírá mapy.

Rákosníček: Co tu řveš jak na lesy?

Já rozmlouvám tu s nebesy.

A copak za svítky to tady máš?

Ty snad ve hvězdách se vyznáš?

Thalés: *chce odejít, odsekne* Nevyznám.

Rákosníček: Hoj ty brachu, pojď sem blíže,

než ti hrouda nohy víže.

Přístup blíže, ukaž mapy,

než Lev z nebe zatne drápy.

ETIK???

- *projde přes scénu – tentokráte nebubnuje a odchází*

Thalés nespěle přichází k Rákosníčkovi, je smutný.

Rákosníček: Tebe já znám... Ty jsi mudrc... Nejsi Solón? Ne ne, Chilón?... Já už vím...

Všechny trojúhelníky, jejichž střed kružnice opsané půlí nejdelší stranu, jsou pravoúhlé... Ty jsi... Ty jsi...

Thalés: *nejistě* Thalés... no... ano... to jsem já. *povzdechne*

Rákosníček: Proč jsi smutný, brachu?

Pousměj se trochu...

Thalés: Usmát se? Vždyť nemám důvod. Všichni se mi smějí... Pche, prý jen mudrcují a nikoho tím neuživím. Ani sám sebe... A má milovaná o mě ani pohledem nezavadí.

povzdechne si.

Po straně se nakrucuje služka.

Rákosníček: Pomohu ti trochu, milý brachu.

Měl bych radu pro tebe.

Thalés: Co donese mě do nebe?...

Co do nebe mě donese

a lásku její přinese?

Nadosmrti bych ti pak vděčný byl.

Rákosníček: Milý Thalete, za tvůj vděk bych si však nic nekoupil...

Thalés: Co bude stát rada od tebe?

Rákosníček: Řekni mi, kdo dává obrázky na nebe.

To víš, dnes nezáleží na přátelském obětí,
jde o to, kdo víc denárů zaplatí...

SCÉNA 7

Etik přichází a má proražený buben kolem krku. Hraje tklivá píseň.

Etik: Takhle ne, takhle by to nešlo.

Odchází

SCÉNA 8

Thalés: Chápu dobře, že když ti budu vyprávět o souhvězdích, poradíš mi něco, díky čemu získám srdce své milované?... A samozřejmě i obdiv lidí?

Rákosníček: Brachu milý, dobře chápeš,
oč nám tady kráčí.
Pokud vše vyložit mi zvládneš,
služka srdce dát ti ráčí.

Thalés: Dobrá tedy, pokusím se, abych lásku a obdiv získal... Tady je tedy Labuť, Hydra, Lev... a tady je Malý vůz (*pyšně*). *Ukazuje přitom na tabuli s hvězdnou oblohou a dívá se do svých map.* A tohle, to je Perseus!

Rákosníček: Perseus? Známa to přec osoba,
však zdá se mi, že je tu jistá podoba.
Hm, už to mám!
Láska, jíž překážky jsou kladeny,
ale vím, že konec bude nádherný!
Byl to hrdina a moudrý muž.
Neotálej a vyprávěj mi o něm už.

Thalés: Nevidím v tom podobu, ale snad máš pravdu a i já získám srdce své hvězdy zářící a budu žít šťastně jako Perseus a Andromeda... Ale vezměme to od začátku...

1: Pche, štěstí... Jaké štěstí? Co je štěstí?

Hydroné: *zasněně* Ach, muška jenom zlatá!

2: Jakápak muška? Být šťastným? Vždyť to je jen nahodilá vlastnost, jenž se věší na individuum jako kabát na věšák!

Muž: A vždyť on ani žádný kabát nemá...

1: No jo, je to opelichané kuře.

Thalés zakdáká.

Hydroné: Ale přece mu to moc sluší.

2: *s povzdechem* Bože, zas ty vaše emoce... *agitačně* Myslete! Abstrahujte!

Thalés: Kdysi dávno Abas, král země zvané Argolida, za ženu pojal krásnou Aglaiu a jejím dvěma synům, Proitovi a Akrisiovi, odkázal své království s podmínkou, že se ve vládě budou střídát. Bratři se však v lásce neměli. Jejich nenávist vyvrcholila poté, kdy Proitos svedl Akrisiovu dceru Danaé. Akrisios se proto odmítl vlády vzdát a Proitos se odebral do Lykie, kde si za ženu vzal královu dceru. Tím získal silné vojsko a zaútočil na vlastního bratra. Dlouhé boje však nic nerozhodly, tak se bratři smířili a království si rozdělili. *Odmlčí se.*

Rákosníček: Moudrý a milý Thalete,
jak příběh dále pokvete?
Chceš-li dostat radu mou,
řekni nám teď báji svou!

Thalés: Dobrá tedy, uposlechnu rád tvé prosby a vyličím příběh celý.
Připrav se však, zabere to hodnou chvíli...

Rákosníček: Přestaň si s mou trpělivostí hrát
a začni urychleně povídat!

Thalés: Tedy dále... Akrisios nemajíc dědice odebral se do věštírny pro radu.
Zhasne světlo, přichází věštkyň se svíčkou, před podiem se zastaví.

Věštkyň: *důležitě, strašidelně* Syna mítí nebudeš, však tvá dcera dá ti vnuka. Radost on ti nepřinese, zapříčiní jen tvou smrt!

Věštkyň sfoukne svíčku a odchází. Hraje depresivní hudba, rozsvítí se světla.

Thalés: Akrisios ze strachu
vsadil dceru do lochu.

Rákosníček: Zanech veršů, přejdi k věci,
neztrácejme času přeci.

Thalés: Dobrá... Přes veškerá otcova opatření snesl se k Danae Zeus v podobě zlatého deště...

Hydroné: Chlípínik jeden.

Thalés: ...Tak Danaé porodila Diova syna Persea. Akrisios obávajíc se o svůj život vsadil je do dřevěné archy a svrhl do moře. Vlny donesly archu až k ostrovu Serifos, kde v tom čase kraloval Polydektes. Ten Persea vychoval ve svém domě a usiloval o ruku jeho matky Danaé... Ach, stejně nešťastně jako já o ruku své vyvolené...

Rákosníček: Netruchli a pokračuj,
láskou svou se nezdržuj.
Že tvá bude, jsem ti slíbil,
příběh se mi moc zalíbil.

Thalés: A když Perseus dospěl v muže...

SCÉNA 9

Změna scény – trůn.

Polydektes a rádce přicházejí uličkou.

Polydektes: Jak přelstít mám Persea, abych mohl vzít si přenádhernou Danau?

Rádce: Měl bych nápad, vzácný králi...

Polydektes: To také očekávám, na co jiného bych pak měl rádce... Rychle, mluv!

Rádce: Není to zrovna čestné...

Polydektes: Čestné, nečestné... Mé dobro je dobro všech, to ty přece dobře víš. Takže?

Rádce: No... jednoduše Persea zabijeme.

Polydektes: Pche, a Danaé pak bude nosit černý šat namísto svatebního? Hlupáku, tak snadno to nepůjde.

Oba přemýšlejí.

Rádce: Tak na něj připravíme lest. Zásnuby s Hippodameiou si vymyslíme a Persea požádáme o příspěvek na zasnubní dar...

Polydektes: Čím mohl by mi ten chudák přispět? Nemá nic, ani střechu nad hlavou, musí proto žít u mne...

Rádce: A o to právě jde, určitě rád bude za zasnuby a hlavně za to, že pak necháš jeho matku na pokoji. Ochotně tedy na cestu se vypraví, aby příspěvek ti mohl dát, můj pane.

Polydektes: Aha... dobrý nápad!

Rádce se naparuje.

Polydektes: Můj nápad! Zavolej mi Persea.

Rádce odchází.

Polydektes: Cha, teď Persea budu z krku mít a k Danae tak volnou cestu. Nádherná, překrásná Danaé bude má. Jen má!

Vtom přichází rádce a přivádí Persea.

Perseus: Volal jsi mě, můj králi?

Polydektes: Rozhodl jsem se, milý Persee, že se budu ucházet o ruku Hippodamei. Ale Serifos je jen malý ostrůvek. Sice krásný, ale malý. A já nechci vedle zámožných nápadníků z pevniny vypadat jako chud'as. Budeš mi moct pomoci, urozený Persee?

Perseus: Bohužel, králi, víš dobře, že nemám žádný majetek. Máš-li však v úmyslu oženit se s Hippodameiou a dáš-li tak mé matce pokoj, budu se snažit získat dar, o jaký si řekneš. I hlavu Gorgony Medúsy, bude-li třeba!

Polydektes: *nadšeně* To by mě skutečně potěšilo, udatný Persee. Gorgona Medúsa... hadi místo vlasů, obrovské zuby, jazyk vyčnívající z úst a tvář tak ošklivá, že kdo na ni pohlédne, s hrůzou promění se ve skálu. Tím jistě zapůsobil bych na svou vyvolenou a ostatní nápadníky zastrašil...

Perseus: Ujednáno tedy, jen s matkou se rozloučím a ihned vydám se na cestu.

Perseus a Polydektes odcházejí.

Rádce: *hrdě k divákům* Šťasten bude král... *pokrytecky* a blažen i jeho lid. A já odměnu jistě dostanu, ha ha ha...

Odchází.

SCÉNA 10

Písař projde s psacím strojem.

Člověk: *napětí v hlase* Jak dopadne Perseus? A jak vychytralý rádce?

Písař: Hledám příběh z dávných dob... Jak vyvíjet se má?... Komu dát život a komu smrt?

Člověk: Nehraj si na boha a piš! Nebo publikum přisoudí smrt tobě.

Písař: Hm... *píše* A Perseus se vydal vstříc dobrodružství...

Vytáhne papír ze stroje, zmačká jej a zahodí.

Člověk papír sebere jako předtím.

SCÉNA 11

Athéna přichází od klavíru k Perseovi se štítem.

Athéna: Protože ses rozhodl zbavit mě mé úhlavní nepřítelkyně Gorgony Medúsy, dávám ti tu ku pomoci tento naleštěný štít a dobrou radu: Nikdy se Medúse nedívej přímo do tváře...

Perseus: Ale proč, moudrá Athéno?

Athéna: Copak si nějaký filosof, že musíš znát na všechno odpověď... Proč? Proč? Podíváš-li se do její ukrutně ošklivé tváře, proměníš se v kámen...

Perseus: Ou, děkuji ti za tvou radu i za zdobený štít, snad v boji s tou stvůrou mi pomůže.

Athéna: Tak hodně štěstí, Persee, budeš jej potřebovat.

Athéna odchází, Perseus na ni udiveně hledí a přejde na druhou stranu podia, kde na něj čeká Hermes a podává mu srp.

Hermes: Tímto setni Gorgoně Medúse hlavu, ale ještě předtím, než se za ní vydáš, opatří si pár okřídlených sandálů, kouzelnou mošnu a temnou přilbu neviditelných.

Chce odejít.

Perseus: Díky za srp, milý Herme, ale posečkej ještě chvilku a odpověz mi na otázku. Přijde mi totiž, že snad legraci si ze mě děláš. Jak bych tyto věci mohl sehnat?

Hermes: Mluvím snad v hádankách, že nerozumíš slovům mým? Jsem poslem bohů a mým úkolem je vylíčit ti slova bohů, abys jim lépe porozuměl. Copak jsem ve své funkci tak neschopný?

Perseus: Omlouvám se za svou nechápavost, ale vždyť jsou to věci neexistující a snad i nesmyslné... Jak je mám tedy nalézt?

Hermes: Neexistující? Nesmyslné? Co je a co není? Co smysl má a co ne? Myslíš, že je tak jednoduché o tom rozhodnout? Chceš-li najít pravdu, musíš se beze strachu vrhnout do hlubin své duše... Avšak to si nech na klidnější dobu, teď tedy poradím ti, kam zajít pro radu... O všechny tyto vzácné věci pečují nymfy řeky Styx...

Perseus: Kde je najdu?

Hermes: Kdybys mě jen nechal domluvit... O tom, kde sídlí nymfy, vědí jen sestry Gorgon, tři Graie...

Před podiem procházejí Thalés a Rákosníček.

Thalés: *velice zainteresovaně, dramaticky* Graie byly podobné labutím, měly ale jen jediné oko a jediný zub pro všechny tři. Statečný Perseus je vyhledal při úpatí Atlasu, připlížil se k nim zezadu, vyškubl jim oko a zub a odmítl jim je dát, dokud mu neřeknou, kde žijí styžské nymfy. Tajemství z nich tak vymámil a u nymf si vyzvedl okřídlené sandály, kouzelnou mošnu a temnou přilbu neviditelných... Kéž i já bych byl takový hrdina, hned srdce své drahé krásky bych si získal... Ach...

Rákosníček: Právě teď o srdce své milé bojuješ
a pokud příběh ke zdárnému konci dovedeš,
potěšíš tak duši mou
a budeš jejím hrdinou.

Thalés: Však nestrachuj se, už pokračuji... Perseus se tedy se vším vybavením dostal až ke Gorgonám a Medúse sťal hlavu. Nezapomněl však na Athéniny rady a ani jedním okem se ošklivé Medúse do tváře nepodíval. Hlavu Medúsy pak ukryl do kouzelné mošny. Vtom se však probraly Medúsiny sestry a začaly Persea pronásledovat. Ten si ale nasadil přilbu neviditelných a stvůrá unikl...

Odcházejí.

SCÉNA 12

Perseus přichází, má na sobě okřídlené sandály. Vidí Andromedu, která je připoutaná ke zdi, lehce oděna. Pak na kraji podia vidí vystrašeného Kéfeu a Kassiopeiu. Přichází k nim.

Perseus: Co se to tu děje? Kdo je ta mladá žena a co strašného provedla, že je tam připoutaná?

Kassiopeia: *plačtivě* To je naše dcera... Andromeda. Toto je můj choť Kéfeus, král této země, a já jsem Kassiopeia, ach já hříšná...

Perseus: Já jsem Perseus, přicházím ze severu, prošel jsem Libyjskou poušť, viděl spoustu oáz i krásných žen, ale tak spanilou dívku jsem ještě neviděl... Vzácná paní, proč o sobě mluvíte jako o hříšnici?

Kassiopeia: Vychloubala jsem se a Poseidon na naši zem seslal potopu a mořskou obludu. Jedinou možností, jak zem zachránit, bylo obětovat obludě naši milovanou dceru...

Perseus: Porazil jsem titána Atlanta a Gorgonu Medúsu pro svého krále zabil, pro vaši sošnou dceru jsem ochoten i život položit, a tak vydám se na souboj s tou Poseidonovou obludou.

Kéfeus: Pokud se ti to podaří, statečný Persee, Andromeda se stane tvou ženou.

Perseus letí k Andromedě, setne hlavu obludě, rozváže Andromedu, vezme ji do náručí a jdou k rodičům.

Perseus: Obludě jsem sťal hlavu, vaši dceru zachránil. Zdvořile vás žádám o její ruku, ačkoli otec mi ji už dříve přislíbil.

Kassiopeia: No... samozřejmě, Persee, jak král řekl, bude tvá. *šibalsky mrkne na Kéfeu.*

SCÉNA 13

Přichází etik a bubenice - žákyně, která s chybami bubnuje rytmus k popravě.

Etik: Takhle ne, takhle by to nešlo.

Odcházejí, bubenice bubnuje, když udělá chybu, vzteká se.

SCÉNA 14

Změna scény – trůny.

Kéfeus a Kassiopeia usedají na trůny, přichází k nim Agénór s ozbrojenou družinou.

Agénór: *naštvaně* Co jsem to slyšel? Vaše dcera Andromeda si prý Persea bere za chotě... Mýlím se nebo byla dříve přislíbena mně?

Kassiopeia: Ano, náš milý. Však naše dcera stále tobě patří. Jen Perseus překazil nám naše plány. Proto musí zemřít!

Agénór: To nechte na mně. Bude mi potěšením zbavit svět tohoto hrdiny, jenž se bohům plete do jejich ctěné vůle.

Kassiopeia: Ach, hrdino...

Přichází Perseus s Andromedou. Agénór a ozbrojená družina se na něj vrhnou.

Agénór: Co ty, červe? Myslíš, že zvítězíš nad takovou přesilou? Andromedo, pojď sem ke mně, brzy budeš chotí mou.

Perseus vytáhne hlavu Medúsy a promění je ve skálu.

Perseus: I tebe, Kéfee, i tebe, Kassiopeio, pro vaši proradnost měním v kámen...

Andromeda: Pro Dia, co jsi to provedl, Persee? To byli přec mí rodiče... *pláče*

Perseus: Já vím, má drahá, ale oni stáli v cestě naší lásce a ke světu krutí byli. Víím, že není lehké přijmout pravdu, ale zplodili tě tyranové. Takhle už nikomu neublíží.

Andromeda: Mne však v lásce měli, ať na obloze se jejich podoby zjeví... Za lásku, kterou mi dali...

Perseus: A na výstrahu všem tyranům.

Odcházejí.

SCÉNA 15

Přichází Danaé.

Danaé: Já nešťastná, já usouzená, kde je mému milovanému synu konec? Bohové vznešení, řekněte, zda je ještě živ, nebo mne chcete jako matku utrápit? Já dala bych svůj život za jeho *pláče*

Přibíhá Perseus a Andromeda. Danaé Persea objímá.

Danaé: Můj synu, můj milovaný synu... jsem tak šťastná, že jsi živ a zdrav. Mé modlitby byly vyslyšeny, kolikrát jsem se dnes modlila, aby ses mi vrátil!

Perseus: Matko drahá, jsem taky neskonale šťasten ve tvém objetí. Ale proč jsi tady... v chrámu?

Danaé: Polydektes prohnáný, mě násilím nutil, abych se stala jeho ženou. Nezbylo mi, než uprchnout a uchýlit se pod ochranu chrámu.

Perseus: Všivák jeden, nikdy jsem mu neměl věřit!

Andromeda: Milý můj, všechno zlé je pro něco dobré. Kdyby ses nevydal pro hlavu Gorgony Medúsy, nikdy bychom se nesetkali a já bych teď nejspíš byla ve spárech té strašné mořské obludy.

Perseus: Máš pravdu... Ach, matko, to je má choť, můj nejcennější poklad... Andromeda.

Danaé: Buď vítána dcero, věřím, že budeme si rozumět. *objímá ji.*

Perseus: Omluvte mne, ženy v mém životě nejdražší, musím ještě jistý dluh splatit.

Všichni odcházejí.

SCÉNA 16

Přichází Polydektes a rádce. Polydektes usedá na trůn. Za nimi přichází Perseus.

Perseus: Přináším ti, drahý králi, dar, co jsem ti k tvým zásnubám přislíbil. Hlavu Gorgony Medúsy.

Polydektes: Ó můj drahý synu, už jsem ani nedoufal, že se vrátíš, černé prapory chtěl jsem už dát vyvěsit.

Perseus: Jak jsi starostlivý, králi. Já úkol tvůj splnil, ale tys nedostal svého slibu. Teď tě za to stihne trest. Tebe i tvého vychytralého rádce, kterému záleží jen na penězích a o osud lidu nestará se, v kámen proměním.

*Perseus vytáhne hlavu Medúsy. Polydektés zkamení s přihloupkým úsměvem.
Přibíhají Danaé a Andromeda, objímají Persea.*

Perseus: Matko, Andromedo, jdeme... Je na čase opustit toto hříchem prorostlé město a založit město nové... Mykény, kde bude vládnout zákon, pořádek a hlavně čistá láska...
Odcházejí.

SCÉNA 17

Přicházejí Thalés, Rákosníček a vodnice.

Thalés: Perseův děd Akrisios svému osudu neunikl. Byl pozván na sportovní hry, kterých se zúčastnil i samotný Perseus. Ten ale při soutěži v hodů diskem hodil tak nešťastně, že rozrazil Akrisiovi hlavu... Poseidon pak na Perseovo a Andromedino přání umístil podobu Kéfea a Kassiopeií mezi hvězdy. Kassiopeia je zde pro svou proradnost umístěna v jakémisi košíku, který se v průběhu ročních období obrací dnem vzhůru a ona tak vypadá směšně. Polovinu času tak Kassiopeia tráví hlavou dolů, aby se naučila skromnosti. Stejně tak na nebe přišla i obludná Poseidonova velryba, kterou statečný Perseus zabil. Athéna na nebe umístila i Andromeninu podobu. Dala ji do vznešeného souhvězdí, protože si stála za svou láskou a i přes odpor svých rodičů si chtěla vzít Persea. Samotný Perseus má souhvězdí v její blízkosti. Tak budou navěky spolu... Jen já jsem stále sám...

Rákosníček vesele tleská.

Vodnice pláčou, hraje Oh, Happy Day.

Rákosníček: Řekl jsi mi příběh o hvězdách,
já děkuji ti velice,
chceš-li žít jako v snách,
radu dá ti vodnice. *kývne na Hydroné*
Jen ještě věz, že máš můj obdiv,
pro svou moudrost jsi mi hrdinou.
Po návratu do Milétu se však nediv,
že dámy se z tebe pominou.

Rákosníček s Thaletem si podají ruce.

Hydroné: Dle předpovědi počasí, hojná bude oliv úroda,
skup všechny lisy, čeká tě chvála národa.

Thalés: Já děkuji ti velice,
pohledná má vodnice...

Thalés odchází.

Thalés: *při odchodu* Rákosníčka mýtem zmátl jsem. Však já sám vrátím se ke svému arché. Arché to hydór. Ach, má filosofie utěšitelka...

SCÉNA 18

Přichází etik a bubenice, oba mají proražený buben. Etik se zastaví před publikem a chce říct svou větu, bubenice mu naznačí, že má mlčet. Etik pokrčí rameny a mlčí.

Bubenice: Takhle ne, takhle by to nešlo.
Odcházejí.

SCÉNA 19

Thalés si do dlaně sype denáry z měšce, drbny v popředí drbou.

1: Holky, podívejte, Thalés přichází...

Muž: Že mu to dnes ale sluší...

Helena: Tak vidíte, že jsem měla pravdu, je to prostě fešák... A já už nebudu čekat, teď přišla moje chvíle, ta líná služka konečně jednou něco dělá a nekouká z okna, jdu za ním...

2: Sluší mu to, protože má v ruce měšec plný denárů, jinak vypadá pořád stejně hrozně.

Helena: Kuš, ty tomu vůbec nerozumíš. *Jde k Thaletovi a nakrucuje se...* Buď pozdraven, moudrý Thalete, nechtěl by ses dnes zastavit u mě na oběd? Upekla jsem selátko jen pro tebe... A s láskou... Určitě by ti chutnalo...

Thalés: Jedeš, ženská! Myslíš si, že jsem tak hloupý, abych nepoznal, že ti jde jen o peníze... Mluvíš o lásce a nemáš ani tušení, co to vlastně je, jaké obětování musí člověk přinést... Ztrat' se mi z očí, lhářko!

Helena: Zato ty bys vzhledem ke svým úspěchům v lásce mohl o ní přímo přednášet. Ha ha!
Vrátí se k ostatním drbnám.

Thalés: Ach ano, má pravdu drbna jedna omezená... Lisy na olivy jsem v zimě skoupil, jak vodnice mi poradila, v létě vydělal jsem tak díky obrovské úrodě spoustu peněz, hlavu nejedné ženštině pomotal jsem, ale moje vyvolená si stále své srdce střeží... Co ještě udělat bych měl? Proč bohové mě tak trestají? Vždyť už dobře vím, že podstatou není voda... Arché zatracená!! Filosofie utěšitelka mě zklamala... neutěšila... Zato moudré myšlenky v mýtu řekly mi, že jediné, oč v kosmu běží a co kosmu dává pohyb, co i mrtvé oživuje, je přeci láska! *Odmlčí se.*

Přibíhá služka.

Služka: Můj milovaný Thalete, jak dlouho jsem čekala, než dáš se na správnou cestu a sám přijdeš na to, že je to právě láska, která je všeho příčinou i účelem. Nyní mi už ničeňož nic nebrání, abych ti své srdce dala a věřila, že jako Perseus a Andromeda budeme navěky spolu...

SCÉNA 20

Za ruce přicházejí etik a bubenice.

Etik: To to trvalo!

Bubenice: A takhle už to konečně půjde!